

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

In-Cult

Secțiunea de cunoștințe

**Interviuri despre comorile culturale
din Italia**

Liga Scriitorilor

Filiala Timisoara Banat, România

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.

CUNOAȘTEREA ȘI UTILIZAREA PLANTELOR MEDICINALE ȘI ALIMURGICE

Interviu cu Francesco Veltri, un iubitor al naturii. După absolvirea studiilor de științe naturale, a fost profesor suplinitor; în administrația publică, formator și angajat la FORMEZ (Centrul de Servicii, Asistență, Studii și Formare); ofițer la Regiunea Calabria cu comandamente la ARSAC, comunități montane; în fine, responsabil al DISTRICTULUI FORESTIER, muncă desfășurată cu mare pasiune până la vârsta pensionării.

- Stimate domnule Veltri, tezaurul pe care îl propuneți face parte din cunoștințele și obiceiurile populare privind medicina practică, adică utilizarea plantelor medicinale naturale care, înainte de apariția chimiei și a industriei farmaceutice, constituiau baza tratamentului medical. În acest sens, ați putea să ne explicați ce se înțelege prin plante "medicinale" și plante "alimurgice"?

- Termenul "**officinale**" provine dintr-o veche tradiție culturală și istorică menită să amintească de "atelierelor" farmaciilor, prezente și în vechile mănăstiri, cunoscute astăzi sub numele de "laboratoare farmaceutice", unde plantele erau supuse la diverse procese (uscarea, triturare, macerare, distilare, extracție etc.) pentru a le face utilizabile în diversele lor scopuri. Cu toate acestea, Legea nr. 66 din 1931 a precizat în continuare că plantele "oficinale" sunt toate plantele medicinale, aromatice și de parfum ale căror derivate pot fi utilizate ca suplimente, cosmetice, medicamente, produse veterinare etc. Termenul "**alimurgico**" (de la "alimenta urgentia" "a căuta hrană în caz de necesitate alimentară") se referă la plantele comestibile care cresc spontan în medii naturale (câmpie, dealuri, munți etc.). În trecut, în special în perioadele de foamete și de război, plantele alimurgice asigurau supraviețuirea alimentară a populațiilor. În prezent, ele sunt recoltate pentru plăcere, pentru gust și în scopuri de sănătate, cele mai frecvente fiind cicoarea, urzica, urzica, măceșul, nalba... etc.

- Descoperirea proprietăților curative ale plantelor era, așadar, bine cunoscută încă din timpuri străvechi și îndepărtate?

- Omul primitiv, încă de la începuturi, a găsit în plante hrana, îmbrăcămintea, adăpostul, unealta de lucru, sursa de căldură, cosmeticele, parfumurile și, bineînțeles, medicamentele. Din punct de vedere istoric se poate spune că toată medicina își are originea în știința plantelor medicinale.

- Având în vedere că medicina își are originile în știința plantelor medicinale, când au început oamenii să înțeleagă calitățile sale pentru sănătate?

- Primele înregistrări privind utilizarea plantelor în scopuri curative se pierd în negura timpului. Cele mai vechi documente scrise aparțin civilizației chineze: celebru este ierbarul părintelui medicinei chineze și inventatorului acupuncturii Shen-Nung, care datează din anul 2700 î.Hr. și care conține descrierea a 2000 de plante medicinale și 8000 de rețete pe bază de plante. Bazele Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.

culturii noastre medicale occidentale pot fi găsite în Egipt. De fapt, cel mai vechi manuscris despre medicina naturală este un papirus (1550 î.Hr.) care conține aproximativ 876 de formule pe bază de plante, bazate pe mai mult de 500 de plante. Ulterior, cunoștințele despre plante medicinale s-au răspândit în Occident, întotdeauna profund influențate de cunoștințele egiptene și mesopotamiene. În Grecia, chiar și rețetele de parfumuri și medicamente erau gravate pe plăci de marmură, în apropierea templelor, pentru ca toată lumea să aibă acces la ele.

- Având în vedere evoluția chimiei farmaceutice, care reușește să sintetizeze și apoi să construiască în laborator moleculele folosite ulterior în prepararea medicamentelor moderne, nu vi se pare ieșit din comun să continuați să vorbiți despre plante medicinale?

- Chimia farmaceutică a făcut cu siguranță pași mari în producția în masă a numeroaselor molecule utilizate în medicina modernă, însă nu trebuie neglijat un detaliu important, și anume că sinteza acestor noi molecule pornește întotdeauna de la ingredientele active prezente în plantele medicinale, prin urmare importanța lor rămâne neschimbată.

- Interesul dumneavoastră pentru lumea naturii, mai ales în ceea ce privește plantele medicinale, de unde provine și ce metode propuneți sau adoptați pentru conservarea acestei comori?

- Am avut plăcerea de a absolvi Științele naturii, unde am studiat lumea minunată a naturii, cum ar fi botanica, zoologia, geologia și mineralogia. Sectorul plantelor medicinale, pe de altă parte, m-a intrigat și m-a pasionat dintotdeauna, inclusiv datorită poveștilor bunicii mele care era mereu gata cu ierburi și medicamente naturale să rezolve orice problemă de sănătate, cum ar fi tusea, răceala, durerile de stomac, durerile de spate etc., datorită cunoștințelor sale solide despre plantele medicinale și, mai ales, datorită familiarității sale precise cu utilizarea, prepararea și păstrarea acestora. Pentru a proteja această "comoară" ar trebui să ne asigurăm că nu pierdem această bogăție de cunoștințe, ba chiar ar trebui să o îmbogățim prin cercetarea în memoria bătrânilor și să ne comparăm cu celelalte culturi din cadrul proiectului InCult, care cu siguranță au cunoștințe similare.

- Domnule Veltri, cum intenționați să încheiem discuția noastră?

- Am onoarea de a cita o frază pe care am avut plăcerea de a o găsi într-o carte despre plantele medicinale din 1922, al cărei autor a primit o medalie de aur din partea ministrului agriculturii și pădurilor de atunci.

"Ierburile, nu cuvintele, toate insuflă sănătate"

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.

LAUNEDDAS: UN INSTRUMENT MUZICAL TIPIC-GAVINO MURGIA

Gavino Murgia, un multi-instrumentist și compozitor din Nuoro, a început să studieze muzica și saxofonul alto de la o vârstă foarte fragedă, cântând în diverse grupuri muzicale și în spectacole de teatru. A cântat cu multe dintre cele mai importante ansambluri italiene și internaționale. În prezent, este interesat de sunetele și sonoritățile muzicii sardiniene și de instrumentele tipice ale insulei sale, dar într-un context muzical modern.

Cum le descrieți launeddas celor care nu sunt familiarizați cu acest instrument muzical?
LAUNEDDAS sunt compuse din trei tije cilindrice obținute cu trestii de râu legate cu o sfoară. Cea mai lungă țevă, fără găuri, se numește SU TUMBU, care acționează ca și cum ar fi un bas continuu.

Celelalte două țevi, fiecare echipată cu patru găuri pătrate cu poziții și distanțe diferite, în funcție de instrument, sunt SA MANKOSA MANNA și SA MANKOSEDDA. Cea de-a cincea gaură, S'ARREFINU, emite un fel de alt sunet detașat de celelalte găuri și este liberă. Pe ea se întinde ceară de albine pentru a acorda instrumentul și a-i perfecționa intonația.

La capătul fiecăreia dintre cele trei baghete se află SA CABITZINA, diferite ca mărime și diametru, în funcție de tip și tonalitate.

Cum sunt obținute sunetele?

SA MANKOSA MANNA se cântă cu mâna stângă și este legată de SU TUMBU. SA MANKOSEDDA se cântă cu mâna dreaptă și este detașată de celelalte două, dar din combinarea țevilor melodice se obțin diferite CUNTZERTUS. Fiecare Cuntzertus se deosebește de celălalt prin notele pe care le poate atinge, datorită celor două trestii care creează melodia și armonia, SA MANKOSA și SA MANKOSEDDA (**exemple de cuntzertus: SU PUNTU ORGANU, SU FIORASSIU, SA MEDIANA, SA MEDIANA A' PIPIA**), **note care pot fi atinse în funcție de poziția găurii și de distanța față de cea următoare.** Fiind construite cu elemente naturale, Launeddas sunt obiecte vii: intonația lor este afectată de temperatură și este sensibilă la mediul înconjurător.

O condiție indispensabilă pentru a cânta Launeddas este utilizarea tehnicii de respirație CIRCULARĂ sau de respirație CONTINUĂ. Această tehnică constă în utilizarea, în timpul fazei de expirație, a unei rezerve de aer în interiorul obrajilor, care este expulzată treptat atunci când jucătorul inspiră cu nasul. În acest fel, o coloană neîntreruptă de aer este canalizată în instrument.

Cât de vechi sunt launeddas?

Launeddas sunt cele mai vechi instrumente polifonice de trestie cunoscute. Existența lui Launeddas a fost deja atestată în epoca nuragică datorită descoperirii faimoasei statuete italice din bronz datând din secolele VI/VII î.Hr., găsită la Ittiri (SS) înfățișând un cântăreț de Launeddas care intenționează să cânte la instrumentul său. Acest instrument a fost întotdeauna

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.

legat de sărbători religioase sau de momente de sărbători seculare, de aceea îndeplinește și în zilele noastre o funcție puternică de socializare.

Cert este că există afinități puternice cu cântarea tenorului care folosește același sistem armonic; iar din moment ce vocea s-a născut înaintea instrumentului, se poate spune că polifonia există în Sardinia de peste 3000 de ani.

Cât de importante sunt launeddas astăzi?

Astăzi, Launeddas rămân vitale în unele părți din Campidano, Trexenta și Sarrabus, cu școli și profesori care își transmit cunoștințele și abilitățile orale multor tineri.

Cel mai profund studiu din istoria launeddas a fost realizat de tânărul etnomuzicolog danez Andreas Bentzon, care a făcut un turneu în Sardinia în anii 1950, întâlnindu-i și înregistrând sistematic pe cei mai cunoscuți cântăreți de Launeddas de pe insulă.

Cât de răspândite sunt launeddas astăzi?

Launeddas sunt și astăzi în continuă evoluție, tot datorită contaminării și experimentării tinerilor muzicieni.

Carnavalul din Satriano di Lucania-Angiolina Palermo

Interviu cu Angiolina Palermo, o doamnă în vârstă de peste optzeci de ani care, născută în Satriano di Lucania, a trăit intens acest carnaval original din copilărie până în prezent, surprinzând transformările care au avut loc în această perioadă de timp.

- De când datează originile acestui carnaval?

- Cercetările și studiile mai multor antropologi sugerează că acest carnaval își are originea în perioada dominației normande din Satrianum și, probabil, din întâlnirea diferitelor culturi s-a născut figura mitică a lui "IL RUMITA", masca copacului.

-Care sunt măștile tipice ale acestui carnaval, existente și astăzi?

"IL RUMITA" (pustnicul) este un bărbat acoperit în totalitate de iedera, ținând în mână un băț, cu o mătură de măcelar, folosit pentru a bate la uși. Masca rămâne într-o tăcere absolută, stând în pragul ușii pe care nu a trecut-o niciodată, chiar dacă masca este invitată. Această mască reprezintă natura care bate la ușă și care trebuie respectată pentru a primi o recompensă în schimb. De fapt, nimeni nu refuză să îi facă pustnicului o ofertă, constând până acum câțiva ani în produse alimentare, iar astăzi în câțiva bănuți, deoarece vizita sa este considerată de bun augur.

"L'URS" (ursul) este un om îmbrăcat în întregime în piei de capră sau de oaie, strâns în talie de un lanț de care atârână un clopoțel, însoțit de un cioban care, înarmat cu un băț, îl conduce pe străzile din oraș. Cu scenete zgomotoase și haioase, până acum câțiva ani, aceste măști încercau să se strecoare în case pentru a fura cârnații și salamul de porc agățat de tavan pentru a se matura. Când jafurile nu aveau succes, li se oferea salam sau brânzeturi, care erau împărțite între cei care luaseră parte la mascaradă.

"La QUARESMA" (Postul Mare) este o femeie bătrână îmbrăcată în fuste lungi și largi din pânză neagră, cu șorțuri suprapuse de diferite culori, cu șaluri cu franjuri lungi de culoarea pământului care îi acoperă fața pe care este pictată o gură roșie, largă și strâmbă. Ea poartă pe cap "naca" (leagănul), în care, în mod simbolic, duce departe Carnavalul acum terminat. În timpul ieșirii sale, este însoțită de alți "Lents" care jelesc în cor sfârșitul Carnavalului.

-Cum era sărbătorit acest carnaval tipic când erai copil?

-Când eram copil (în anii '50) îmi amintesc că în duminica dinainte de Marțea Grasă, copiii și adulții umblau prin case îmbrăcați în "RUMITI, URS SAU QUARESME" pentru a primi

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.

cadouri, recitând versuri sau povestind legende care fac parte din experiența trăită a orașului. Să spunem că, în orașul meu, Carnavalul a fost întotdeauna o sărbătoare foarte populară!

-Ați participat vreodată la sărbătorile de carnaval?

-Desigur, când eram copil îmi urmăream frații prin case, purtându-le hainele pentru a mă deghiza, în speranța că voi primi dulciuri. Într-adevăr, măștile "URS" m-au speriat întotdeauna puțin, pentru că sunt prea zgomotoase! Mai târziu în ani, deja adult, s-a întâmplat să fac parte din "Postul Mare" împreună cu prietenii mei de la LUETEB, universitatea de vârstă a treia, și ne-am distrat foarte mult. Păcat că în ultimii doi ani, din cauza pandemiei, sărbătorile au fost suspendate!

-Puteți să ne vorbiți despre "A ZITA" și despre procesiunea de nuntă și înmormântare?

- "A ZITA" este punerea în scenă a unei nunți țărănești cu schimb de roluri: femeile reprezintă bărbații și invers. "A ZITA" (mireasa) este însoțită de "LU ZIT" (mirele), urmată de toate figurile tipice ale unei ceremonii de nuntă: preotul, băieții de altar și toți invitații.

În secolul trecut, **procesiunea de nuntă** avea loc în Duminica Carnavalului, iar **cea de înmormântare** în Marțea Grasă. La finalul slujbelor liturgice din ultima duminică de carnaval, oamenii se opreau pe treptele Bisericii Mamă pentru a admira cortegiul mascat care, după o reprezentare colectivă în piață, străbătea străzile orașului, oprindu-se în unele case unde erau reprezentate povești, legende, tipice țării. În schimb, în ultima seară de carnaval, în Marțea Grasă, străzile orașului erau străbătute de cortegiul funerar, cu personaje masculine cu fețe negre de carbon și personaje feminine de dimensiuni considerabile. Față de secolul trecut, în prezent, teatrul este organizat împreună cu pădurea ambulantă.

-S-au schimbat în timp semnificațiile măștilor tradiționale ale acestui carnaval?

-Da. Semnificația măștii "URS", a ursului, s-a schimbat. Dacă inițial reprezenta oamenii bogați și nobili, după război a fost asociată cu emigranții care au făcut avere și s-au întors îmbogățiți. URȘII sunt muți, nu mai vorbesc limba orașului lor și sunt însoțiți de un cioban care îi ține la distanță. Pe de altă parte, după marea emigrație de după război, "RUMITA" a fost asociată cu oamenii din Satriano care au rămas în oraș, săraci, dar fideli pământului lor. Din 2014, un grup de tineri din Satriano a comparat figura lui "RUMITA" cu cea a omului copac și cu pădurea ambulantă formată din 131 de oameni copac, simbolic câte unul pentru fiecare oraș din Basilicata, făcând din Carnavalul din Satriano o sărbătoare a naturii. Dorința de a restabili o relație străveche cu Mama Pământ este noul mesaj pe care dorim să îl lansăm. Acum este o petrecere de Carnaval verde, cu impact zero asupra mediului!

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.

Interviu cu William Sersanti, mare iubitor al istoriei țării sale, cu ocazia sărbătorii " Madonna di Maggio " în S. Oreste (Roma)

Ghid de drumeții, tehnician superior pentru organizarea marketingului și a turismului integrat și cu un curriculum studiorum legat de conservarea pădurilor și a naturii, iubește ecoturismul, plimbările în pădure, mediul familiar al satelor mici, obiceiurile tipice, aromele produselor autentice. De asemenea, se ocupă de cercetări etnofolclorice în comuna Sant'Oreste, orașul său natal, colaborând cu exponenți ai Grupului interdisciplinar pentru studiul culturii tradiționale din Lazio superior.

Ați putea face o scurtă prezentare a orașului S. Oreste, orașul dumneavoastră natal, și să descrieți relația sa cu sărbătoarea " Madonna di Maggio " ?

Oreste este situat la 40 km nord de Roma, pe creasta muntelui Soratte, cunoscut pentru forma sa și pentru poziția sa izolată, care se ridică în mijlocul câmpiei râului Tibru; prin urmare, orașul se bucură de o poziție unică pe vale, caracterizată de un peisaj variat, cu fundalul Munților Sabinei în depărtare. Sunt William Sersanti, un mare iubitor al istoriei locului meu natal, unde lucrez și ca ghid de drumeții. În 2020, administrația municipală și Pro Loco mi-au acordat titlul simbolic de "Ambasador al culturii Santorestese" tocmai pentru că mi-am dorit întotdeauna să o fac cunoscută chiar și în afara teritoriului. În ceea ce privește relația mea cu sărbătoarea "Maica Domnului de Mai- Madonna di Maggio", deși nu fac parte activă din comitet (chiar dacă am participat o singură dată la aprinderea stufului), o trăiesc intens, cu respect și admirație. Și, mai ales, încerc să vorbesc despre ea cu orice ocazie utilă, pentru a face în așa fel încât cât mai multă lume să o cunoască.

Ați putea spune pe scurt în ce constă sărbătoarea "Madonna di Maggio" ?

În fiecare an, în ultima duminică din luna mai, începând cu anul 1814, sărbătoarea "Madonna di Maggio" este celebrată ca cea mai importantă și mai plină de emoții aniversare din oraș. Cu această ocazie, centrul istoric este împodobit cu decorațiuni florale somptuoase (cea de pe altarul principal al bisericii colegiale San Lorenzo Martire nu trebuie ratată), arcuri de triumf și baloane colorate; în plus, există numeroase inițiative culturale care sunt un corolar al evenimentului. Evenimentul se încheie seara cu transportul "mașinii" istorice de către cărauși pe umeri, cu imperdibila procesiune cu torțe votive pe muntele Soratte și cu un magnific foc de artificii. Este o ceremonie unică în felul ei, în care credința, folclorul, sentimentul de apartenență și tradiția se întâlnesc și se coagulează indisolubil, creând o atmosferă de uimire.

Cine este implicat în pregătirea și celebrarea sărbătorii?

O mare parte a populației este implicată în pregătirea sărbătorii și diversele activități sunt coordonate de un comitet de voluntari, format din persoane de toate vârstele.

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.

Cât durează pregătirea și celebrarea acestei sărbători?

Începe în lunile de iarnă (ianuarie, februarie), când niște oameni se adună periodic pentru a tăia stufărișurile care în lunile de primăvară (martie, aprilie, mai) vor fi lăsate la uscat, apoi adunate în "mănunchiuri" speciale și poziționate corespunzător pe partea dinspre muntele Soratte care dă spre Sfântul Oreste, pentru a fi puse pe foc în seara sărbătorii. Alți bărbați, pe parcursul ultimei luni, desfășoară ceea ce se numește local "a cerca da Madonna", un fel de coletă itinerantă, care străbate cartierele din centrul istoric, cu scopul de a strânge fonduri. Și apropo de strângerea de fonduri, femeile nu sunt mai puțin importante: ele gătesc dulciuri și diverse delicatese, care sunt vândute în duminicile care preced aniversarea importantă.

Ce vă lasă în interior această participare și sărbătoarea în sine?

Participarea și sărbătoarea în sine lasă un mare sentiment de apartenență, precum și mândrie și emoție. Este o ocazie în care mulți locuitori din Sant'Oreste care, din diverse motive, sunt nevoiți să locuiască în altă parte în timpul anului, se întorc în orașul lor, special pentru a respira aerul sărbătorii, acel aer care revigorează și tonifică rădăcinile culturale ale fiecărui cetățean din Soratte. Fără nici o umbră de îndoială, această aniversare reprezintă simbolul identitar prin excelență al Sant'Oreste

Cum păstrați vie această tradiție?

Singura modalitate de a păstra această tradiție vie este de a-i lăsa pe cei mai tineri să o trăiască și să o cunoască (în sensul cel mai larg al termenului), astfel încât să poată aprecia valorile sale intrinseci și să îi înțeleagă importanța, esența. Iar în acest sens, trebuie să spun că membrii comitetului sunt foarte buni, deoarece persoanele mai în vârstă încearcă adesea să își implice copiii și nepoții, transmitând tradiția din generație în generație.

Ați putea sugera o modalitate de a face această sărbătoare mai bine cunoscută?

În ceea ce privește asigurarea unei mai mari vizibilități a sărbătorii, în zilele noastre, acesta este cu siguranță un rezultat realizabil, m-aș concentra foarte mult pe promovarea telematică, care îți permite să ajungi oriunde.

Târgul de Oh Bej! Oh Bej! - Un eveniment festiv milanez iconic
Interviu cu Augusta Micheli de la Universitatea Cardinal Colombo din Milano
De Farnaz T. shams

G. Augusta Marianecchi Micheli cunoscută sub numele de „La Grande Mamma”, distinsă cu „Medalia Ambrogino d’Oro” pentru că a contribuit la răspândirea angajamentului voluntarilor la toate nivelurile, ne-a împărtășit cu amabilitate reconstituirea uneia dintre cele mai vechi tradiții milaneze. "Oh Bej! Oh Bej!"

- Cu propriile tale cuvinte, ai putea să ne spui de ce târgul se numește „Oh Bej! Oh Bej!”?

"Oh, Bej! Oh Bej!" este o expresie lombardă care se traduce în italiană "Oh belli!". (Ce lucruri frumoase!) și provine din exclamațiile de bucurie ale copiilor milanezi care au acceptat cu bucurie darurile trimisului papal.

- Care sunt caracteristicile specifice ale târgului care se transmit din generație în generație?

Târgul se deschide pe 7 decembrie, ziua sărbătorii lui Sant'Ambrogio (patronul orașului Milano), care este considerată cea mai importantă sărbătoare religioasă din oraș.

Faptul că are loc în decembrie te face să simți deja spiritul Crăciunului și atmosfera magică a dăruirii de cadouri. În plus, o participare activă la programele de caritate, întruchipează o caracteristică imprimată în mintea și inima milanezilor (oameni din Milano), care se transmite din generație în generație.

Văzând bucuria de pe fețele copiilor cu gura colorată de vată de zahăr, purtând coliere de castane, firòn, castane afumate în cuptor, înmuiate în vin alb și înșirate în șnururi lungi, un mod original de preparare a castanelor prăjite, sunt amintiri dulci care mă fac să zâmbesc mereu.

- Care este relația dintre "OH BEJ!" și casa de amanet?

Persoanele aflate în nevoie împrumută numerar și îl schimbă pe obiecte de valoare. În cele mai multe cazuri, dacă banii nu sunt returnați într-o anumită perioadă de timp, aceste obiecte sunt vândute la magazinul "Oh Bej! Oh Bej!", însă, dacă cineva recunoaște obiectul, îl cumpără și îl dă proprietarului drept cadou de Crăciun. Ajutarea celor nevoiași a fost întotdeauna o particularitate a acestei comunități.

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.

-Credeți că cele mai importante evenimente istorice (cel de-al Doilea Război Mondial) au avut o oarecare influență asupra unui festival tradițional precum cel de "Oh Bej! Oh Bej!" ?

După cel de-al doilea război mondial am asistat la colonialism cultural, la globalizare! Îmi amintesc că panourile pe care scria "COFFEE" au fost înlocuite cu cele pe care scria "BAR"! Oamenii au început să nu mai spună povești, tradiția a început să pară ceva învechit! Și această poveste tristă continuă!

- Cât de importantă este conștientizarea tradițiilor culturale pe cale de dispariție?

Tradițiile culturale sunt esențiale pentru a proteja și a menține identitatea unei persoane. Tradițiile oferă o legătură de necontestat cu trecutul și ne permit să ne aprofundăm sentimentul de unitate, apartenență și mândrie națională. Tradiția este importantă în orice cultură sau civilizație. În ciuda încercărilor societății moderne și postmoderne de a o deșurădăcina de trecutul său, astăzi, mai mult ca oricând, oamenii manifestă o dorință puternică de a-și recupera valorile tradiționale. Într-o epocă a schimbării, continuitatea este ceva de care oamenii simt nevoia și dorința. Păstrarea și transmiterea tradițiilor italiene trebuie să fie angajamentul nostru permanent. Sper că vom reuși să îndeplinim această misiune prin implicarea unor voluntari din generații diferite.

Sprijinul acordat de Comisia Europeană pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului acesteia, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care ar putea fi făcută de informațiile conținute în ea.